

1. Úvod

Sestra Aline zažila automobilovou nehodu a s ní spojenou skutečností, která v roce 1974 změnila celý její život. Stala se misionářkou a evangelistkou a zprávu o svém prožitku mohla přinést mnoha národům světa.

2. Zpráva Aline Baxley o skutečnosti, kterou zažila

V jedenácti letech jsem odevzdala svůj život Pánu Ježíši. Když mi bylo sedmnáct let, provdala jsem se za nekřesťana, odvrátila se od Pána a začala žít život plný hříchu. To jediné peklo, z kterého jsem v té době měla strach, bylo oddělení od Boha.

Tak probíhal můj život. Ve čtyřiceti letech jsem se provdala znovu. Byla jsem silná alkoholička, užívala jsem drogy a kouřila. Stále jsem utíkala někam pryč před voláním Boha, který nade mnou pořád bděl.

Týden před mým neštěstím jsem cestou do práce potkala maminku. Když mě viděla, začala plakat: „Aline, kdy se vrátíš k Pánu, vypadáš tak opotřebovaně.“ Maminka věděla, že je mi úplně jedno, jestli žiju nebo jestli zemřu. Už víckrát jsem si chtěla život sama vzít, byla jsem závislá na alkoholu a drogách a zdálo se mi nemožné vzdát se toho.

Po všem, čeho jsem se ve svém životě dopustila, jsem nevěřila, že bych ještě mohla prosit Pána o odpuštění. Proto jsem řekla: „Mami, mně je peklo lhostejné. Jmenuj mi jednu věc, kterou mi ďábel

už tady na zemi nepřipravil. Celý můj život je jedno veliké utrpení, je to peklo samo.“ Najednou jsem se na ni podívala a řekla: „Jestliže peklo opravdu existuje, bylo by pro mne strašné být navždy oddělená od Boha, kterého jsem celý svůj život tolik milovala“. Plačíc jsem utíkala do práce. Maminka si klekla, jak to vždy dělávala, a prosila: „Otče, tys její slova slyšel. Ona se nebojí smrti ani pekla. Obrát' ji a dej, aby ve svém srdci strach z pekla pocítila, ukaž jí kousíček z něj a proměň ji tak, aby začala mít k Tobě úctu.“

3. Nehoda, která mě přivedla do pekla

O týden později jsem usnula za volantem svého auta. Přejela jsem násep a smykem mne to převrátilo. Měla jsem zlomený krční obratel, čtyři zlomeniny páteře, devět zlomených žeber a poraněnou plíci a ledviny. Moji matku zavolali do nemocnice a dva lékaři ji při rozhovoru oznámili, že jediná naděje je hledat pomoc u Boha. Já prý mohu očekávat pomoc už jedině skrze Boží zázrak.

Mezitím jsem procházela údolím smrti. Toto údolí bylo tak hluboké, tmavé a veliké, že jsem dostala strach pohnout se dál, byť jen o jeden centimetr. Úpěnlivě jsem prosila Boha, aby mne zastavil a učinil nepohyblivou. Nacházela jsem se na místě obrovské a husté temnoty, neviděla jsem ani své ruce těsně před očima. Vždycky jsem měla ráda Žalm 23. Začala jsem jej citovat: „I když půjdu roklí šeré smrti“...ale dál jsem mluvit nemohla. Nemohla jsem vyslovit: „Tvoje berla a Tvá hůl mne potěšují“.

Stála jsem tam se svým hříšným životem, úplně obnažená, připravená předstoupit před všemohoucího Boha. Jediné, co bylo ve mně živé, bylo Boží slovo. A to slovo se proměnilo v Ježíše Krista. On předstoupil zástupně za mě před Bohem jako nejvyšší Kněz. Prosil Otce, aby moji duši uvedl v nečinnost. Na pravé straně se objevil mocný anděl smrti. Začala jsem křičet: „Proč sem přichází ten anděl smrti?“ Přišel na rozkaz Otce, aby mne oddělil od mého Pána. Ten anděl smrti mne vynesl do nejhroznější temnoty. Nacházela jsem se v pekle, naříkajíc, křičíc a skřípajíc zuby, prosila jsem anděla smrti, aby mne v tomto pekle nenechával. Kolem mne byly stovky a tisíce duší, které křičely a skřípaly zubama, pokoušejíc se zemřít.

4. Existují dvě smrti

Mylně se domníváme, že je vše u konce, když zemřeme. Tělesná smrt se vztahuje opravdu jen na tělo. Potom ale přichází smrt druhá a to tehdy, když je vnesen Boží rozsudek pro naši duši. Obdržíme od Boha rozsudek buďto pro život nebo smrt. Ale pozor! Ani při rozsudku smrti nezemřeme, nepřestaneme existovat. Naše vědomí je dokonce po první smrti mnohem intenzivnější. Duše žije vždy a věčně. Duše bohatého muže (Lukáš 16) volá a křičí, pořád ještě skřípe zuby a očekává soud, aby byla vhozena do věčného ohnivého jezera.

Viděla jsem zde velkou propast a všechny duše v ní se pokoušely vyšplhat nahoru k Bohu Otcí. Ale ta jediná cesta z propasti ven byla ta drahocenná krev Ježíše Krista, jíž jsem tak lehkomyšlně odhodila. Potom mi Bůh ukázal ohnivě jezero, kde byli andělé spoutáni tmavými řetězy. Byly tam žhavě červené plameny, které šlehaly skrze nebe a zemi. Přesto ale nevydávaly žádné světlo. Ohnivě jezero bylo úplně temné. Peklo se zvětšovalo a pak ke mně začal mluvit mocný Boží hlas. Ten hlas, který ke mně mluvil, prolínal celou atmosféru a říkal: „Ty ses nebála ďábla a já mu dovolím usmrtit tě tou první smrtí. Boj se mne. Já jsem ten, který může obojí zničit, jak tvé tělo, tak tvoji duši. Mně náleží peklo. Musel jsem tam tyto duše vhodit. Bůh řekl, že on nestvořil peklo pro lidské duše, ale peklo se stalo veliké, protože... „široká je cesta, která vede do zatracení ... a brána je těsná a cesta úzká, která vede k životu a málo je těch, kdo ji nalézají (Matouš 7,13-14). Mnozí jsou na cestě k zničení, ale přesto se zdráhají obrátit se.“

5. Bůh ke mně v pekle promluvil

Během těch dní, kdy mé tělo leželo v kómatu, má duše čekala v tomto temném údolí. Zdálo se mi to jako věčnost, ale v pozemském přepočtu to byla jen krátká doba. Během této doby se za mne naléhavě modlila moje sestra. Konečně po nějaké době, která se mi zdála jako dlouhé roky, začal se objevovat pruh světla. Bylo to tak svaté, spravedlivé, že jsem se na toto všemohoucí světlo nemohla ani podívat. Zakryla jsem si oči a padla tvář k zemi. A nyní podruhé ke mně začal mluvit Boží hlas: „Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná.“ A já křičela: „Bože, odpusť mi!“

Myslela jsem, že opravdu moje tělo umírá, levá zraněná plíce mi opuchla a pravá splaskla, nemohla jsem čtyři minuty vůbec dýchat. Lékaři se pokoušeli napumpovat mi do plic kyslík, ale nebylo to lepší. Po čtyřech minutách jejich úsilí na mně nebylo známky života. Ještě jednu minutu a byli by mne pokládali za mrtvou a jejich přístroje, které mne při životě udržovaly, by odpojili.

6. Můj hřích

Nevím, co všechno lékaři podnikli, aby můj život zachránili. Věděla jsem jen, že jsem umírala. Tu se objevil na nebi překrásný popsáný svitek. Něčí ruka jej začala rozvíjet. Během několika vteřin jsem viděla před sebou celý svůj život, vše co jsem kdy učinila. A ten stejný Ježíš, který mne tolik miloval a nenechal mne v údolí smrti, napsal prstem přes můj život rozsudek. Viděla jsem ho psát jména mých hříchů, které mne měly navždy oddělit od Boha. Nemohla jsem těm slovům, které napsala všemohoucí ruka přes můj život ani uvěřit. To, co já jsem ve svém životě nazývala slovem „láska“, on pojmenoval jako „chuť“! To, co jsem pociťovala ke svým mužům, nebyla podle Boha láska, ale „chuť“. Začala jsem plakat. „Bože, to přece nejsem já“. Nikdy jsem se nepovažovala za smyslounou ženu. Když jsem tedy viděla tento svůj rozsudek, byla jsem připravena zemřít. Začala jsem volat: „Bože, odpusť mi, měj se mnou slitování.“

7. Již v mateřském lůnu povoláná

Zažila jsem se v duchu jako v těle mé matky. Bůh mně umožnil vidět a prožít, jak mnoho se za mne maminka a sestra modlí, abych se navrátila do Boží říše. V té vizi, kterou mi Pán dal, jsem viděla, že má sestra se tak úpěnlivě modlila za mé znovuzrození, až byla na kost vyhublá. Jak jistě potvrdí lékař, každá matka, která přivádí na svět své dítě, je vždy jen o vlas mezi životem a smrtí. Viděla jsem se jako plod v těle své matky. A nyní Boží hlas promluvil potěšit: „Dříve, než jsi byla v tomto těle, znal jsem tě již. Já jsem tě volal a povolal už před započtím tohoto světa. A zrovna tak, jako nelituji, že jsem povolal svého Syna, tak nelituji toho volání, které jsem položil na lidstvo.“ A Bůh to znova opakoval: „Nelituji.“ Moje matka měla porodní bolesti, s každou novou bolestí jsem byla tvořená. Najednou jsem pocítila přítomnost Pána Ježíše a Ducha svatého. Když se znovuzrojujeme, máme tudíž bolesti růstu. Maminčiny porodní bolesti mne pohnuly a tlačily ven z porodního kanálu. Když jsem vyšla, promluvil Bůh: „Kaž, mluv, zvěstuj moje slovo, moje slovo, moje slovo. Za každé slovo, které je a bude vysloveno, se musí každý v den soudu zodpovídat.“

8. Opravdu existuje nebe a peklo

Já jsem poznala, že skutečně existuje nebe. Viděla jsem světla ráje. Ale je také peklo, prošla jsem tímto peklom. Bůh odpověděl na modlitby mé matky, když mne nechal peklo zažít. Moje peklo bylo oddělení od Boha, kterého jsem ve věku 11 let tolik milovala, kterého jsem v té době přijala jako svého vysvoboditele a spasitele. Když duše vidí, že by měla být oddělena od Boha, padne do strašného duchovního ohně, jaký na zemi nemůže nikdy vzplanout. Je to duchovní trýzeň. Duše, která poznala Boha, je najednou vhozena do strašné temnoty, která ji od jejího stvořitele navždy oddělí. Přátelé,

já jsem skutečně poznala peklo, prošla jsem jeho propastí. A každý z nás musí během svého života volit, zda chce prožít věčnost v nebi nebo v pekle. Když zemřeme tou první smrtí, teprve se nám otevrou oči. „A jako každý člověk jen jednou umírá a potom bude soud.“ (Židům 9,27) Každý máme úmluvu s Bohem – a tato úmluva musí být dodržena. **Bible popisuje peklo jako místo budoucího trestu pro hříšníky a nevěřící.** Peklo je jako hořící jezero, místo muk, kde ztracené duše nemohou nikdy zemřít a oheň nikdy nezanikne. Je to místo pláče, nářku a skřípění zubů, místo, kde hříšníci pijí víno Božího hněvu, místo, kde pořád a věčně stoupá kouř jejich utrpení. Duše zůstává věčně naživu a neexistuje pro ni smrt. Oheň pekla pozře tělo, ale nemůže zničit duši. Jsem žijící svědek, který poznal, že peklo je realita. Peklo se stává stále větším, protože lidé se zdráhají uvěřit. Musíš se připravit na rozhodnutí a sice – kde chceš věčnost strávit. Možná řekneš: „Nevěřím na peklo.“ Ale příteli, dvě minuty v pekle uprostřed bédování, pláče a skřípění zubů, změní tvůj názor. Potom teprve si uvědomíš, jako každý, kdo se **v pekle nalézá, že je Bible Boží slovo a ty že jsi hříšník**, pro nějž Ježíš Kristus zemřel. Pokud bys v něj uvěřil a přijal jej jako svého vysvoboditele, zachránce, mohl jsi být opravdu zachráněn. Když pak už je pozdě, duše pláče a nařká, v zoufalství řve: „Co jsem byl za pošetilce! Už je pozdě. Už je příliš pozdě. Už je příliš pozdě!“ V pekle nejsou nevěřící, ale ti, kteří uvěřili příliš pozdě. Každá duše v pekle by dala vše za to, aby se mohla vrátit zpět a zavolat: Bože, odpusť mi!“ Když se ocitneme v tmavém údolí smrti s hříchy svého života, v němž jsme neprosili o odpuštění, bude pozdě. Třeba nemáš maminku nebo sestru, která za tvou duši poprosí.

9. Já jsem tě volal, ale ty ses zdráhal

Tak často jsem sedávala na těch barových židlích a Bůh mluvil k mému srdci v Přísloví 1,24: „Já jsem volal, ale vy jste se zdráhali.“ Je smutné, že ještě ve věku čtyřiceti let jsem před Bohem utíkala. Bylo to tím, že jsem byla závislá na drogách a alkoholu a nemohla jsem si pomoci. Bůh mi musel nejdříve zlomit páteř a nechat mě na 4 minuty umřít, ukázat mi, co znamená peklo, pak mě vrátit zpět, abych mu teprve život plně odevzdala.

10. Přestaň utíkat pryč před Bohem

Neutíkej neustále před Bohem. Je možné, že jej dokonce již znáš jako svého Pána a osvoboditele, ale přesto jeho vůli **nenásleduješ. Pokud Bohu stále utíkáš, běžíš přímo do Božího hněvu**, do toho temného údolí. Jedna z Božích vlastností je velký hněv a s touto jeho vlastností se setkáš v den soudu. Potkáš pravdu, které ses bál a poznáš, že existuje peklo s jezerem, plným ohně a síry. Ale nemusíš jít do pekla. Bůh tě nestvořil pro peklo, stvořil pro tebe nebe. Peklo je pro satana a jeho anděly. Možná si řekneš, že celá tato věc, povídání o pekle a podobně je jenom pro hlupáky, ale inteligentní bytost tomu přece nemůže uvěřit. Drahý příteli, smrti ale uniknout nemůžeš. Smrt si tě najde. Tomu nijak nezabráníš. Potom už bude ale pozdě. Běda, běda ti, pokud se vyhneš Božímu plánu – vysvobození. Bůh je Bohem lásky, ale také Bohem hněvu. A běda té duši, na níž dolehne jeho hněv.

11. Kde strávíš věčnost?

Kde strávíš věčnost? Bude to v nebi či v pekle s ohněm a sírou? Pokud nepřiznáš svoje hříchy a neuvěříš v Pána Ježíše jako svého Pána a vysvoboditele, bude to peklo. Bůh nestvořil peklo pro lidi, ale pokud se tam lidi ocitnou, je to pouze jejich vina, pro člověka Bůh stvořil nebe. Ježíš Kristus pro nás připravil cestu, na níž za nás prolil svou drahocennou krev. Můžeš být osvobozen od všech svých hříchů a můžeš si sám vyvolit nebe za svůj věčný domov. Přijmi Pána Ježíše do svého života. On uzdraví tvé zlomené srdce od všeho zlého, od drog, alkoholu i nemoci. Když mohl Pán odpustit mně, odpustí i tobě. Já jsem svědek, že nebe a peklo existuje. Vyber si nebe! Vyber si život v Ježíši,

přijmi Ho. Přijmi jej ještě dnes do tvého života. Zítra může být pozdě! Pomodli se za odpuštění a přijmi teď Pána Ježíše do svého srdce – On na tebe čeká. Vyslov se mnou modlitbu, prosbu hříšníka. Můžeš to udělat právě v tomto okamžiku, když svými ústy vyznáš:

„Pane Ježíši, odpusť mi prosím moje hříchy. Omyj mne svojí drahocennou krví. Chci po zbytek svého života žít pro Tebe a s Tebou. Chci Tvé volání akceptovat, následovat Tě a činit vše v souladu s Tvojí vůlí. Děkuji Ti, že mě máš rád a všechny mé hříchy mně odpouštíš. Amen.“

12. Já tě mám ráda a Pán Ježíš tě miluje.

Aline Baxley